

[Ragnhild Andersen.]

vil de utvivlsomt for Tid og Evighed betakke sig for nordisk Fællesskab, og det tror jeg ogsaa der er andre der vil, hvis det skal udlægges paa den Maade.

Det er jo heller ikke saadan, at det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen i alle Retninger søger til Sverige for at hente Inspiration med Hensyn til, hvordan man skal ordne Forholdene. I Sverige har man f. Eks. gennem mange Aar haft en lavere Valgretsalder end her i Landet, men det har ikke foranlediget det ærede Medlem til at stille Forslag om Valgretsalders Nedsettelse. I Norge har Jernbanearbejderne forlangt Aldersgrænsen sat helt ned til 57—60 Aar, men det har heller ikke foranlediget Medlemmer af dette høje Ting til at mene, at vi andre skulde forsøge noget saadant. Det er uden Tvivl Spørgsmaal, som man maa ordne i hvert Land for sig ud fra de givne Forudsætninger. Man skal i et andet Land lære af de fornuftige Fremskridt, som man kan gøre Brug af, men man skal ikke uden videre generalisere og sige, at fordi Svenskerne paa nogle Omraader har det ringere end vi, skal vi se at faa det lige saa ringe.

Til det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen, der talte om „det sædvanlige Overbud“, skal jeg sige, at det ikke bevæger mig og ej heller mit Parti. En saglig Vurdering af de Indvendinger, jeg paa mit Partis Vegne har fremført over for Forslaget, vilde unægtelig gøre et større Indtryk paa mig. Nu kunde jeg svare det ærede Medlem, at det kan vel ikke forbavse, at det ærede Medlem er særdeles tilfreds med Ministerens Forslag, endog med Forslaget om, at Aldersgrænsen skal op til 65 Aar, for efterhaanden er det jo paa en hel Del Omraader svært at se, hvad der er radikal Politik, og hvad der er Venstrepolitik. Det glæder mig dog, at de Radikale i Spørgsmaalene om, at den fradragsfri Indtægt skal være 100 pCt. af Grundbeløbet og Renten ens for Kvinder og Mænd, har samme Synspunkt som mit Parti. Nu haaber jeg, at det radikale Parti under Udvalgsarbejdet vil kridte Støvlerne og staa fast, saaledes at vi ikke igen skal se eet Standpunkt i „Politiken“ og et andet i Rigsdagstidenden.

Den højtærede Minister talte om det manglende Demokrati, der laa i, at der ikke blev trykt Dagblade, saa Ministerens Synspunkter og vore Synspunkter kunde komme frem i Pressen. Nu er det jo ikke Tidspunktet at diskutere Demokrati i Forbindelse med Strejken, men jeg kan nøjes med en eneste lille Indvending, og det er, at da jeg forleden Dag blev stillet over for Mæglings-

forslaget, som blev forelagt her, og som vi ikke fik nogen synderlig Forklaring paa, kunde jeg med det blotte Øje se, at de kvindelige Slagteriarbejdere skulde have 58½ Øre i Dyrtidstillæg, medens det for de kvindelige Metalarbejdere, hvor jeg kommer fra, for en Maaned siden blev vedtaget; at vi skulde have 60 Øre i Dyrtidstillæg, og det har vi opnaaet ved almindelige Forhandlinger. Naar det er Tilfældet, forstaaer jeg ikke, at Rigsdagens Flertal kan føle sig forarget over, at vi har stemt imod Mæglingsforslagets Ophøjelse til Lov, for man kan ikke udefra komme herind og være med til at diktere, at Kollegers Kaar skal være ringere end dem, vi selv har. Det kalder jeg ikke Demokrati.

Formanden: Det ærede Medlem bedes venligst holde sig til det foreliggende Lovforslag.

Ragnhild Andersen: Ja, jeg indrømmer, at dette er et Svar og derfor ligger lidt udenfor — det sagde jeg allerede, da jeg begyndte —, men jeg synes, at den højtærede Minister gav Bolden op i Gaar. I øvrigt ligger der jo Masser af Provinsaviser paa Læseværelset, og det kunde nok være fristende engang at fordybe sig i Provinspressen i Stedet for i Hovedstadspressen.

Men der er een Ting, der glæder mig, og det er den højtærede Ministers Udtalelse om, at Venstre var forhandlingsvenlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, at Renten blev gjort ens for Kvinder og Mænd.

Saa siger den højtærede Minister, at de gamle vil gerne af med Rabatkortene. Ja, det er rigtigt. De vil gerne af med dem, naar de faar noget andet i Stedet, men det er jo saadan, at den højtærede Minister ikke er rede til at imødekomme alle de gamles Ønsker. De gamle har ogsaa ønsket, at Renten blev fastsat til 175 Kr. for enlige og 250 Kr. for Ægtepar, og naar man ikke imødekommer disse Ønsker, skal man heller ikke imødekomme et Ønske om Afskaffelse af Rabatkortene, naar det kun betyder en Forringelse af de gamles økonomiske Stilling.

Jeg vil gerne sige, som jeg allerede sagde i Gaar, at selv om det ser ud til, at Flertallet her i det høje Ting vil gaa ind for en Forhøjelse af Aldersgrænsen til 65 Aar, saa vil mit Parti ikke gaa ind for noget saadant, ja, det vil møde den stærkeste Modstand fra mit Parti. Naar man mener, at Forslaget betyder et meget stort Fremskridt i økonomisk Henseende for Alders-